

Sygn. akt VI Ka 3/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca:	SSO Natalia Burandt
Sędziowie:	SO Małgorzata Kowalczyk-Przedpelska (spr.) SO Irena Linkiewicz
Protokolant	st.sekr.sądowy Kamila Obuchowicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Krzysztofa Piwowarczyka

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2014r.,

sprawy C. M. (1), C. B. (1), A. K., J. K. (1)

oskarżonych z art. 291 §1 kk i inne

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego A. K. i obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia 17 stycznia 2013 r., sygn. akt VIII K 558/11

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelacje obrońców

oskarżonych C. M. (1), C. B. (1), A. K. i J. K. (1) oraz oskarżonego A. K. za oczywiście bezzasadne;

II. zasądza na rzecz Kancelarii Adwokackiej (...) i

Kancelarii Adwokackiej (...) po 516,60 zł. brutto tytułem obrony oskarżonych przed sądem II instancji;

III. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za

postępowanie odwoławcze w całości.

Sygn. akt VI Ka 3/14

UZASADNIENIE

w części dotyczącej oskarżonych C. M. (1), C. B. (1) i J. K. (1)

C. M. (1) oskarżony został o to, że:

I. w okresie od 01 maja 2009 roku do 01 czerwca 2010 roku w E. i T. działając czynem ciągłym z góry powziętym zamiarem oraz w sposób wskazujący, iż uczynił sobie z popełnienia przestępstwa w tym skarbowych stałe źródło dochodu, wielokrotnie nabył w celu dalszego wprowadzenia do obrotu uzyskany za pomocą czynu zabronionego nielegalnie odkażony alkohol etylowy w łącznej ilości nie mniejszej niż 2.600 litrów o łącznej wartości rynkowej nie mniejszej niż 208.000 zł, który następnie zbył innym osobom, osiągając z tego tytułu korzyść wysokości nie mniejszej niż 39.000 zł

tj. o czyn z art. 291 § 1 kk. w zw. z art. 294 § 1 kk. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 kk.

C. B. (1) oraz A. K. oskarżeni zostali o to, że:

II. w okresie od 01 maja 2009 roku do 01 czerwca 2010 roku w E. działając wspólnie i w porozumieniu (...) ciągłym z góry powziętym zamiarem oraz w sposób wskazujący, iż uczynili sobie z popełnienia przestępstwa w tym skarbowych stałe źródło dochodu, wielokrotnie nabyli w celu dalszego wprowadzenia do obrotu uzyskany za pomocą czynu zabronionego nielegalnie odkażony alkohol etylowy w łącznej ilości nie mniejszej niż 5.200 litrów o łącznej wartości rynkowej nie mniejszej niż 416.000 zł, który następnie zbył innym osobom, osiągając z tego tytułu korzyść majątkową w wysokości nie mniejszej niż 93.000 zł

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k

J. K. (1) oskarżony został o to, że:

I. w okresie od 01 maja 2009 roku do 01 czerwca 2010 roku w E. i T. działając czynem ciągłym z góry powziętym zamiarem oraz w sposób wskazujący, iż uczynił sobie z popełnienia przestępstwa w tym skarbowych stałe źródło dochodu, wielokrotnie nabył w celu dalszego wprowadzenia do obrotu uzyskany za pomocą czynu zabronionego nielegalnie odkażony alkohol etylowy w łącznej ilości nie mniejszej niż 900 litrów o łącznej wartości rynkowej nie mniejszej niż 72.000 zł, który następnie zbył innym osobom, osiągając z tego tytułu korzyść majątkową w wysokości nie mniejszej niż 10.800 zł

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12

Wyrokiem z dnia 17 stycznia 2013 r. w sprawie sygn. VIII K 558/11 Sąd Rejonowy w Elblągu:

I. uznał oskarżonego C. M. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia i czyn ten zakwalifikował jako występki z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec C. M. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 4 (czterech) lat;

III. na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego C. M. (1) przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej uzyskanej ze sprzedaży nielegalnie odkażonego alkoholu etylowego w łącznej kwocie 39.000 zł (trzydzieści dziewięć tysięcy),

IV. na podstawie art. 73 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk oddał oskarżonego C. M. (1) w okresie próby pod dozór kuratora;

V. uznał oskarżoną C. B. (1) za winną popełnienia czynu zarzucanego jej aktem oskarżenia i czyn ten zakwalifikował jako występki z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył jej karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1kk

wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej C. B. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 4 (czterech) lat;

VII. na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł wobec oskarżonej C.

B. przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej uzyskanej ze sprzedaży nielegalnie odkażonego alkoholu etylowego w łącznej kwocie 63.600 zł (sześćdziesiąt trzy tysiące sześćset złotych),

VIII. na podstawie art. 73 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk oddał oskarżoną

C. B. (1), w okresie próby pod dozór kuratora;

IX. uznał oskarżonego J. K. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia i czyn ten zakwalifikował jako występki z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

X. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 2 kk wykonanie orzeczonej wobec J. K. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 3 (trzech) lat;

XI. na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego J. K. (1) przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej uzyskanej ze sprzedaży nielegalnie odkażonego alkoholu etylowego w łącznej kwocie 10.800 zł (dziesięć tysięcy osiemset złotych),

XII. na podstawie art. 73 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk oddał oskarżonego J. K. (1) w okresie próby pod dozór kuratora;

XIII. na podstawie art. 29 ust 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. T. kwotę 1.776 (jeden tysiąc siedemset siedemdziesiąt sześć) złote wraz z podatkiem VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu J. K. (1) z urzędu;

XIII. na podstawie art. 29 ust 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. G. kwotę 1.476 (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć) złote wraz z podatkiem VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej C. B. (1) z urzędu

XIV. na podstawie art. 29 ust 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. W. kwotę 1.476 (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć) złote wraz z podatkiem VAT tytułem

XV. nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu A. K. z urzędu,

XVI. na podstawie art. 626 § 1 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zwolnił wszystkich oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w tym opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego J. K. (1), na podstawie art. 444 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok w całości na korzyść oskarżonego i zarzucił mu:

1. na podstawie art. 427 § 2 i 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia polegającą na dowolnej ocenie zeznań świadka K. P. (1);

2. na podstawie art. 427 § 2 i 438 pkt 2 i 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych będący wynikiem mającej wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania zwłaszcza art. 4, art. 5 § 2, art. 7 k.p.k., który to błąd wyraża się w przyjęciu tezy, że zgromadzone w mniejszej sprawie materiały pozwalają na przyjęcie, iż:

- oskarżony działał od 1.05.2009 roku do 1.06.2010 roku;

- oskarżony działał na terenie E. i T.;
 - że oskarżony uczynił sobie z przestępstwa stałe źródło dochodu;
- że oskarżony nabywał alkohol w celu wprowadzenia do dalszego obrotu;
- że oskarżony nabył alkohol w nie mniejsze ilości niż 900 litów
- że oskarżony nabył alkohol o łącznej wartości rynkowej 72.000 zł;
- że oskarżony uzyskał z tego tytułu korzyść majątkową w wysokości nie mniejszej niż 10.800 zł

3. z ostrożności procesowej zarzucił na podstawie art. 427 § 2 i 438 pkt 4 k.p.k. rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu w szczególności poprzez oddanie go pod dozór kuratora oraz orzeczenie przepadku na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej uzyskanej ze sprzedaży nielegalnie odkażonego alkoholu.

W związku z powyższym wniósł na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. o uchylenie zaskarżonego wyroku i o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Elblągu, ewentualnie na podstawie art. 427 § 1 k.p.k., art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o uniewinnienie J. K. (1).

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu wniósł również obrońca oskarżonych C. M. (1) i C. B. (1), zaskarżając wyrok na zasadzie art. 444 kpk w całości. Na mocy art. 427 § 2 i 438 pkt. 2 kpk wyrokowi temu zarzucił: naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść wyroku, mianowicie:

1. art. 167 kpk poprzez niedopuszczenie z urzędu dowodu z przesłuchania funkcjonariusza CBS Wydział w E. asp. S.. T. S. na okoliczność ustaleń zawartych w piśmie z dnia 1.06.2010 r. /k.30/ w przedmiocie ilości nabytego przez C. M. (1) i C. B. (1) od K. P. (1) odkażonego spirytusu;
2. art. 182§ 3 kpk poprzez odczytanie zeznań K. P. (1) w sytuacji gdy odmówił zeznań z uwagi na toczącą się sprawę, w której oskarżony jest o współudział w przestępstwie objętym postępowaniem;
3. art. 391 § 2 kpk poprzez odczytanie zeznań K. P. (1) złożonych w postępowaniu przygotowawczym z powołaniem się na odmienność składanych przez niego zeznań niż dotychczas i niepamięć pewnych okoliczności – w sytuacji gdy świadek żadnych zeznań w postępowaniu jurysdykcyjnym nie złożył, ograniczając się do stwierdzenia – „nie chcę złożyć zeznań”;
4. art. 7 kpk poprzez całkowicie dowolne ustalenie ilości nabytego i odsprzedanego przez oskarżonych C. M. (1) i C. B. (1) odkażonego spirytusu, a tym samym uzyskanej przez nich z tego tytułu korzyści majątkowej;
5. art. 424 § 1 i 2 kpk polegające na:
 - a. sprzeczność sentencji wyroku z jego uzasadnieniem wyrażającej się przyjęciem, że oskarżeni C. B. (1) i A. K. działali wspólnie i porozumieniu, a ich czyny były skierowane przeciwko mieniu o wartości nie mniejszej niż 416.000 zł. przy jednoczesnym innym ustaleniu równowartości uzyskanej przez nich korzyści majątkowej;
 - b. braku wskazania zasady i podstaw ustalenia korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonych C. M. (1) i C. B. (1) w następstwie sprzedaży nielegalnie oskarżonego alkoholu etylowego .

Na zasadzie art. 427 § 1 i 437 § 2 kpk wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył ,co następuje :

Wszystkie wskazane powyżej apelacje były oczywiście bezzasadne i z tych powodów nie mogły zasługiwać na uwzględnienie.

Na wstępie rozważań należy podnieść, iż Sąd Rejonowy w Elblągu przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób wyczerpujący i szczegółowy, które następnie poddał wnikliwej i wszechstronnej ocenie i analizie, i na tej podstawie wyprowadził słuszne wnioski zarówno co do winy oskarżonych C. M. (1), C. B. (1) jak też J. K. (1) w zakresie przypisanych im czynów, jak i subsumcji prawnej ich zachowań pod wskazane przepisy ustawy karnej, a także wymiaru orzeczonych wobec nich kar zasadniczych oraz środków karnych. Przedmiotem rozważań były nie tylko dowody obciążające oskarżonych ale również wszelkie dowody im przeciwne, a wszystkie one zostały ocenione w zgodzie z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Wyprowadzone zatem na tej podstawie stanowisko Sądu Rejonowego w Elblągu korzysta z ochrony przewidzianej w art. 7 k.p.k., a ponieważ jednocześnie nie zostało ono w żaden rzeczowy i przekonujący sposób podważone przez skarżących, przez to w całej rozciągłości zasługuje również na aprobatę Sądu Odwoławczego.

Nie można się oprzeć wrażeniu przy lekturze apelacji obrońców oskarżonych, iż główny zarzut wiązał się z niewłaściwą oceną zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego a więc błędem w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia. Weryfikacja stanu faktycznego, według skarżących, nastąpiłaby wówczas, gdyby sąd orzekający odrzucił zeznania świadka K. P. (1) jako: po pierwsze - niedopuszczalne w świetle art. 182 par. 3 kpk i art. 391 par. 2 kpk, po drugie – niezasługujące na uwzględnienie z uwagi na dowolność w przedstawionej przez niego relacji i podzielił wersję wydarzeń zaprezentowaną przez oskarżonych.

Jako zupełnie chybione należało uznać stanowisko zaprezentowane w apelacji obrońcy oskarżonych C. M. (1) i C. B. (1) dotyczące obrazy przepisów prawa procesowego. Przede wszystkim należy wskazać, iż obrońca oskarżonych uczestniczył w postępowaniu i nie zgłaszał wniosku o przesłuchanie autora notatki T. S. – k 28-31, na okoliczność ilości nabytego przez oskarżonych alkoholu. Podnoszenie zarzutu, iż Sąd nie dopuścił z urzędu tego dowodu jest zupełnie nieuprawnione. Nawet dopuszczenie dowodu z zeznań T. S. na okoliczność zawartych w notatce informacji, nie miałyby wpływu na ustalenie ilości nabytego alkoholu, bowiem notatka ta została sporządzona we wstępnej fazie postępowania i zawierała jedynie ogólne stwierdzenia dotyczące ilości nabytego alkoholu. Dopiero dalsze postępowanie dowodowe dostarczyło szczegółowych informacji dotyczącej ilości nabytego alkoholu przez poszczególnych oskarżonych uczestniczących w nielegalnym procederze. Ocena ewentualnych zeznań wskazanego wyżej świadka, z punktu widzenia ich przydatności dla dokonanych ustaleń, nie byłaby więc istotna.

Zupełnie chybione były również zarzuty dotyczące obrazy prawa procesowego tj. art. 182 par. 3kpk i art. 391par. 2 kpk. związane z przesłuchaniem K. P. (1) w charakterze świadka pomimo, iż odmówił składania zeznań z uwagi na toczącą się przeciwko niemu sprawę o współudział w przestępstwie objętym postępowaniem.

Zgodnie z ustaloną praktyką orzecniczą unormowanie przyjęte w art. 391 par. 2 kpk oznacza, że w sytuacji określonej w art. 182 par.3 kpk, możliwe jest odczytanie świadkowi na rozprawie tego, co uprzednio wyjaśnił jako oskarżony – podejrzany / por. SN I KZP 8/05, OSNKW 2005, nr 4, poz. 4 z glosą A.Baja, Prok. i Pr. 2007, nr 11 s 170/. Skorzystanie z prawa do odmowy składania zeznań w oparciu o przepis art. 182 par.3 kpk oznacza, iż osoba, której takie prawo służy, nie chce w ogóle zeznawać w sprawie, a odczytanie świadkowi, który w oparciu o przepis art. 182 par. 3 kpk odmówił składania zeznań, uprzednio złożonych przez niego wyjaśnień do protokołu przesłuchania w charakterze oskarżonego lub podejrzanego jest konsekwencją wskazanego w art. 391 par. 2 kpk toku postępowania w sytuacji odmowy złożenia zeznań / postanowienie SN z dnia 10.09.2008 r., V KK 145/08, LEX nr 467480/.

Reasumując należy dodatkowo wskazać, iż świadkowi, który korzysta z prawa do odmowy składania zeznań w trybie art. 182 par. 3 kpk, wolno odczytywać, z mocy art. 391 par. 2 kpk, tylko uprzednio złożone przez niego wyjaśnienia w charakterze podejrzanego lub oskarżonego/ por. wyrok SA w Gdańsku z dnia 15 maja 2013 r., II AKa 127/13, LEX nr 1335717/. Przechodząc do kolejnych zarzutów apelacyjnych należy podnieść, iż nie znajdują one racjonalnego uzasadnienia i z tych powodów nie mogły być uwzględnione jako zasadne.

Odnosnie postawionego zarzutu naruszenia przepisów prawa procesowego tj. art. 7 kpk oraz błędu w ustaleniach faktycznych , który miał wpływ na treść orzeczenia, stwierdzić należy , co następuje :

Art. 7 k.p.k. określa ogólne zasady oceny dowodów zgromadzonych w toku postanowienia stanowiąc ,iż powinny być one oceniane swobodnie, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Zasada ta jest jedną z naczelných dyrektyw postępowania karnego , choć granice swobodnej oceny dowodów przez organy procesowe zostały precyzyjnie wyznaczone przez orzecznictwo w kontekście zasady prawdy materialnej i zasady obiektywizmu . Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. m. in. wtedy , gdy :

1. jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy / art. 410 k.p.k./, i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy / art. 2 par. 2 k.p.k./;
2. stanowi wynik rozważenia wszystkich tych okoliczności , przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego / art. 4 k.p.k./ ;
3. jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – argumentowane w uzasadnieniu wyroku / art. 424 par. 1 pkt 1 k.p.k./ - por. wyrok SN z dnia 9.11.1990r. (...) 149/90, OSNKW z 1991 r. nr 7 , poz. 41.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy należy wskazane wyżej zarzuty obrońców oskarżonych odnieść do uzasadnienia ich apelacji. Z treści uzasadnienia wynika bowiem , że naruszenie tych zasad procesowych było konsekwencją zupełnie bezkrytycznej oceny zeznań świadka K. P. (1) , które stały się kanwą ustaleń faktycznych.

Otóż Sąd Rejonowy w Elblągu ustalenia faktyczne oparł na całokształcie okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej . Sąd ocenił zeznania K. P. (1) w kontekście zeznań innych świadków m.in. A. A., B. G., M. K., G. O., L. G., J. K. (2), J. K. (3) R. Ś., S. Ł., S. R., , częściowo wyjaśnień samych oskarżonych C. M. (1), C. B. (1), J. K. (1), A. K., opinii biegłego z zakresu informatyki , akt sprawy VIII K 397/11.Swoje stanowisko Sąd wyraził następnie w obszernym uzasadnieniu , którego treść i forma czyni zadość wymogom określonym w art. 424 par. 1k.p.k.

Analiza zeznań wskazanych wyżej osób oraz ujawnionych dowodów, w odczuciu Sądu Odwoławczego, została dokonana w sposób prawidłowy przez Sąd meriti i w żadnej mierze nie mogła być zakwestionowana przez obrońców. Twierdzenia zawarte w apelacji pozostają zwykłą polemiką , nie znajdującą merytorycznego uzasadnienia w aktach sprawy, nie wnoszą też nowych , nieznaných Sądowi I instancji faktów, które mogłyby mieć wpływ na zmianę zaskarżonego orzeczenia.

Jako zupełnie chybione były zarzuty dotyczące różnic w wartości rynkowej alkoholu oraz uzyskanej z jego sprzedaży korzyści majątkowej przez oskarżonych- czy to dla siebie jak w przypadku oskarżonych C. M. (1) i C. B. (1), czy też częściowo dla siebie i C. B. (1) jak w przypadku oskarżonego A. K. .Wartość rynkowa , którą należało przyjąć jako podstawę szkody wyrządzonej przestępstwem , była oczywiście inna od korzyści majątkowej jaką uzyskali oskarżeni sprzedając nielegalnie odkażony spirytus. Korzyść uzyskana z przestępstwa stanowi wartość zrelatywizowaną do konkretnego przypadku – skoro ustawa mówi o „ korzyści osiągniętej „, to wyraźnie odrywa to do wartości rynkowej , a odnosi to do realnie , w konkretnej sprawie uzyskanej korzyści . Oznacza to , że wysokość korzyści uzyskanej z przestępstwa – a więc i podlegającej przepadkowi- należy ustalić nie według ceny rynkowej , ale według cen , po których wprowadzono towar do obrotu/ por. wyrok SN (...) z dnia 2012-11-21, LEX nr 1252717/. Sąd Rejonowy w Elblągu uznał zeznania świadka K. P. (1) jako wartościowy dowód pozwalający na uznanie , iż sprzedał on oskarżonym ponad 12.000 litrów odkażonego spirytusu . K. P. (1) wskazał w sposób precyzyjny jakie ilości alkoholu i w jakiej cenie zbył poszczególnym oskarżonym w okresie objętym aktem oskarżenia – por. k . 668, 669, 751, 807 . Również wskazał dokładnie w jakich miejscach dochodziło do transakcji i okoliczności te były przyznawane również częściowo przez samych oskarżonych – por. wyjaśnienia C. M. k 259, 223, 901, C. B. k 763. Oczywiście oskarżeni zaprzeczali aby alkohol stanowił przedmiot dalszego obrotu, lecz ich wyjaśnienia w tym zakresie pozostawały w rażącej sprzeczności

z zeznaniami wskazanymi powyżej świadków. Z ustaleń tych jednak wynikało w sposób jednoznaczny, iż oskarżona C. B. (1) wprowadziła do obrotu wraz z A. K. alkohol o wartości rynkowej 93.600 zł. Natomiast uznając jej dominującą rolę w obrocie tego alkoholu Sąd orzekł środek karny z art. 45 par. 1 kk stosownie do osiągniętej przez nią korzyści majątkowej.

Również jako chybiony należało uznać zarzut dotyczący błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który to błąd miał wpływ na treść orzeczenia. obrońcy oskarżonych również ten zarzut opierali na niezasadnym daniu wiary zeznaniom K. P. (1), które według nich pozbawione były logiki. Sąd I instancji bardzo szczegółowo i logicznie zanalizował zeznania tego świadka nie tylko w kontekście samej treści lecz również w powiązaniu z zeznaniami innych świadków oraz dowodami nieosobowymi takimi jak analiza połączeń telefonicznych K. P. z oskarżonymi. Nadto, jak już wskazano wyżej, rozstrzygnięcie nie zostało oparte jedynie na zeznaniach K. P. ale również na opinii biegłego z zakresu informatyki – rejestru połączeń, akt sprawy VIII K 397/11, protokołu oględzin samochodu V. (...) nr rej. (...). Również sami oskarżeni C. M. i C. B. przyznali się częściowo do stawianych im zarzutów.

Godzi się w tym miejscu przypomnieć, iż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku jest słuszny tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku nie może sprowadzać się do samej odmienniej oceny materiału dowodowego, lecz powinien polegać na wykazaniu, jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego / por. (...) 197/04, OSNKW 1975, nr 5, poz. 58, SN I KR 197/74, OSNKW 1975, nr 5, poz. 58/.

Otóż w sprawie zgromadzono bogaty materiał dowodowy, który następnie został poddany wnikliwej ocenie w oparciu o podstawowe zasady określone w kodeksie postępowania karnego. Analiza tych dowodów pozwoliła Sądowi I instancji na ustalenie, że oskarżeni dopuścili się zarzucanych im czynów w wersji przyjętej przez ten sąd.

Nie może być tak, iż gołosłowne zarzuty co do wiarygodności zeznań świadków K. P. (1) oraz innych wskazanych wyżej, mają pierwszeństwo przed logiczną, popartą analizą dowodów oceną dokonaną przez sąd. Zeznania świadków były logiczne. Analizując zeznania K. P. nie sposób pominąć faktu, iż przeciwko niemu toczyło się postępowanie w Sądzie Okręgowym w Łodzi za czyny pozostające w związku z przedmiotową sprawą.

Jako niezasadne należało uznać również zarzuty obrońcy oskarżonego J. K. (1) dotyczące rażącej niewspółmierności kary polegające na oddaniu oskarżonego pod dozór kuratora oraz orzeczenia przepadku równowartości korzyści majątkowej na rzecz Skarbu Państwa w trybie art. 45 par. 1 kk Przepis art. 45 par. 1 kk stanowi w sposób jednoznaczny, iż sąd **orzeka przepadek korzyści majątkowej** jeżeli sprawca osiągnął z popełnienia przestępstwa korzyść majątkową niepodlegającą przepadkowi przedmiotów wymienionych w art. 44 par. 1 lub 6 kk. Orzeczenie równowartości korzyści majątkowej było więc obligatoryjne. Nadto należy podnieść, iż określony w art. 45 par. 1 kk środek karny przepadku korzyści majątkowej albo jej równowartości orzeka się wobec współsprawców w częściach, w jakich według dokonanych ustaleń faktycznych przypadła im osiągnięta wspólnie korzyść majątkowa. W razie trudności z dokładnym ustaleniem wartości udziałów w korzyści majątkowej osiągniętej przez poszczególnych współsprawców orzeka się przepadek tej korzyści lub jej równowartości w częściach równych/ por. wyrok SA w Białymstoku z dnia 2012-11-29, II Ka 131/12, LEX nr 1239835/. Natomiast orzeczenie dozoru kuratora nie stanowiło sztywno, jak to określił skarżący, lecz było wynikiem warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego J. K. (1) oraz uwzględniało prewencyjne oddziaływanie orzeczenia.

Odnosząc się do zarzutu obrońcy oskarżonych C. M. i C. B. to należy podnieść , iż niezasadne są zarzuty dotyczące okresu działania grupy przestępczej oraz samych oskarżonych . Nie ma sprzeczności w ustaleniu tych okresów , skoro oskarżonym nie zarzuca się działania w zorganizowanej grupie i nie odpowiadają oni za czyn określony w art. 258kk.

Reasumując powyższe wywody należy podnieść , iż zarówno ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji jak też wyciągnięte z nich wnioski co do winy, kwalifikacji prawnej popełnionych przez oskarżonych czynów i orzeczonych kar oraz środków karnych wobec nich nie budzą wątpliwości . Wysokość orzeczonej kara pozbawienia wolności jak też środka karnego w pełni uwzględnia wszystkie okoliczności o charakterze obciążający i łagodzącym jak też stopień zawinienia oskarżonych , stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez nich czynów , który należało ocenić jako znaczny. Sąd Odwoławczy w pełni podzielił argumentację odnoszącą się do tych kwestii zawartą w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku . Kary orzeczone wobec oskarżonych nie noszą cech rażącej surowości , uwzględniają wymogi prewencji indywidualnej oraz ogólnej , co w niniejszej sprawie na szczególne znaczenie z uwagi na zakres oraz charakter prowadzonej działalności przestępczej.

Tym samym zaskarżony wyrok jako w pełni słuszny należało w oparciu o art. 437 par. 1 k.p.k. utrzymać w mocy. O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczona na mocy art. 624 par. 1 k.p.k. uwzględniając sytuację majątkową wszystkich oskarżonych. O kosztach obrony z urzędu orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze z dnia 26.05. 1982r.